

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 669/2014-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. novembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti M., zastúpenej advokátkou Mgr. Zuzanou Srnákovou, Podbrezovská 39, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 2 R 4/2012-736 z 23. apríla 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. júla 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti M. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou Mgr. Zuzanou Srnákovou, Podbrezovská 39, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 2 R 4/2012-736 z 23. apríla 2014 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“ alebo „napadnuté uznesenie“).

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla:

«Okresný súd Bratislava I uznesením zo dňa 29.10.2012, č.k. 2R/4/2012-357, vyhlásil konkurz na majetok dlžníka: G., s.r.o... (ďalej len „Úpadca“) a do funkcie správcu úpadcu ustanovil K. K... (ďalej len „správca“). Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 06.11.2012. ...

V konkurznom konaní vedenom na majetok úpadcu bola riadne prihlásená a správcom aj zistená pohľadávka sťažovateľa vo výške 1.205.539,51 eur, ktorej zodpovedá počet hlasov 1 205 539.

Dňa 11.04.2014 sa v sídle správcu konala schôdza konkurzných veriteľov, ktorej predmetom bola voľba veriteľského výboru Úpadcu. V súlade s § 37 ZKR bol zvolený trojčlenný veriteľský výbor. Sťažovateľovi holo na tejto schôdzi veriteľov umožnené hlasovať a zároveň bol zvolený za jedného z členov veriteľského výboru Úpadcu.

Na predmetnej schôdzi konkurzných veriteľov vzniesla právna zástupkyňa veriteľa C... (ďalej len „CHSH“) námietku k prijatým uzneseniam schôdze veriteľov, v zmysle ktorej na hlasovaní schôdze veriteľov nemali byť sťažovateľovi priznané hlasovacie práva (teda nemal mať oprávnenie na schôdzi veriteľov hlasovať) nakoľko mal byť podľa § 9 ods. 1 písm. e) ZKR posúdený ako spriaznený veriteľ. Keďže mu hlasovacie práva priznané boli, prijaté uznesenia na schôdzi veriteľov boli podľa nej v rozpore so ZKR.

Dňa 16.04.2014 bol Okresnému súdu Bratislava I doručený návrh právneho zástupcu veriteľa CHSH na zrušenie uznesení schôdze veriteľov, ktorým sa CHSH domáhal zrušenia uznesení č. 1-7 prijatých schôdzou veriteľov Úpadcu konanou dňa 11.04.2014 z dôvodov prednesených na tejto schôdzi veriteľov.

Okresný súd Bratislava I námietku CHSH posúdil a dňa 23.04.2014 vydal uznesenie č.k. 2R/4/2012-736 (t.j. uznesenie ktoré napádanie touto ústavnou sťažnosťou), ktorým uznesenia prijaté na schôdzi veriteľov Úpadcu konanej dňa 11.04.2014 č. 1-7 zrušil pre ich rozpor so zákonom (ďalej aj ako „napadnuté uznesenie“).

Okresný súd Bratislava I sa v napadnutom uznesení stotožnil s podanou námietkou CHSH a dospel k záveru, že sťažovateľ je spriazneným veriteľom v zmysle § 9 ZKR v konkurznom konaní Úpadcu. preto mu nemali byť priznané hlasovacie práva na schôdzi

veriteľov Úpadcu konanej dňa 11.04.2014 a keďže mu priznané boli uznesenia prijaté schôdzou veriteľov sú preto v rozpore so zákonom a súd ich preto zrušil. ...

Podotýkame, že Okresný súd Bratislava I takto rozhodol napriek tomu, že v minulosti o obdobnej (možno dokonca povedať rovnakej) námietke toho istého veriteľa (CHSH) už raz rozhodol, pričom jeho rozhodnutie o tejto skoršej námietke bolo úplne opačné, ako jeho rozhodnutie v napadnutom uznesení.

Okresný súd Bratislava I totiž dňa 20.03.2013 vydal uznesenie č. k. 2R/4/2012-502, ktorým zamietol návrh CHSH na zrušenie uznesení schôdze veriteľov prijatých na prvej schôdzi veriteľov Úpadcu konanej dňa 08.03.2013. Vo svojom návrhu na zrušenie predmetných uznesení zo dňa 13.03.2013 pritom CHSH namieta tie isté skutočnosti a tie isté dôvody pre zrušenie predmetných uznesení, ako i vo svojom návrhu na zrušenie uznesení zo dňa 16.04.2014, t.j. že sťažovateľovi nemali byť priznané na predmetnej schôdzi veriteľov hlasovacie práva, nakoľko mal byť posúdený ako spriaznený veriteľ. ...

Napriek skutočnosti, že skutkový ani právny stav sa od konania schôdze veriteľov Úpadcu dňa 08.03.2013 do konania schôdze veriteľov Úpadcu dňa 11.04.2014 nijakým spôsobom nezmenil.

Okresný súd Bratislava I o tých istých skutočnostiach v tej istej veci rozhodol dvakrát a v každom prípade inak. ...

Je pravdou, že Ústavný súd Slovenskej republiky nie je zjednocovateľom rozhodnutí všeobecných súdov, v rámci ochrany ústavnosti je však podľa nášho názoru tiež jeho úlohou, aby všeobecné súdy neposudzovali tie isté prípady zásadne rozdielne, pretože rozdielnou rozhodovacou praxou všeobecných súdov dochádza k porušeniu princípu rovnosti na spravodlivý proces ako i princípu právnej istoty.

Právne názory vyslovené tým istým súdom (sudcom) v napadnutom uznesení a uznesení zo dňa 20.03.2013 č.k. 2R74/2012-502 tak vedľa seba neobstoja a nemôžu byť oba v súlade s ústavou. ...

Podľa nášho názoru vydaním napadnutého uznesenia došlo zo strany Okresného súdu Bratislava I v konkurznom konaní Úpadcu k porušeniu princípu právnej istoty a k s tým súvisiacemu porušeniu zásady legitímnych očakávaní, v dôsledku čoho bolo

porušené naše základné právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Po vydaní napadnutého uznesenia Okresný súd Bratislava I totiž nastolil stav, keď na jednej schôdzi veriteľov Úpadcu bolo našej spoločnosti umožnené hlasovať a uznesenia prijaté na tejto schôdzi veriteľov (aj na základe nášho hlasovania) zostali v platnosti, kdežto uznesenia prijaté na druhej schôdzi veriteľov (aj na základe nášho hlasovania) boli súdom zrušené práve z dôvodu, že sme neboli oprávnení na schôdzi veriteľov hlasovať (z dôvodu posúdenia našej spoločnosti ako spriazneného veriteľa).

Nie je preto podľa nášho názoru v súlade so zákonom a ústavou, aby bez zmeny skutkových a právnych okolností sťažovateľovi raz boli priznané hlasovacie práva a bol posúdený ako nespriaznený veriteľ a druhý krát mu boli tieto hlasovacie práva odňaté a bol posúdený zase ako spriaznený veriteľ.

Sťažovateľ na základe výsledkov prvej schôdze veriteľov Úpadcu konanej dňa 08.03.2013, kde bol považovaný za nespriazneného veriteľa a bolo mu umožnené hlasovať a na základe uznesenia Okresného súdu Bratislava I zo dňa 20.03.2013 č.k. 2R/4/2012-502, ktorým súd zamietol námietky CHSH ohľadne spriaznenosti sťažovateľa a nepriznania mu hlasovacích práv, mal legitímne očakávania, že takto bude posúdený aj na druhej schôdzi veriteľov. O to viac ho prekvapilo napadnuté uznesenie Okresného súdu Bratislava I, ktorým súd rozhodol v rozpore s týmito jeho legitímnymi očakávaniami, v dôsledku Čoho sťažovateľ pociťuje stav právnej neistoty, nakoľko nevie predvídať, ako bude posúdený súdom na prípadnej ďalšej schôdzi veriteľov a či mu budú priznané hlasovacie práva alebo nie. ...

So zreteľom na vyššie uvedené máme za to, že napadnutým uznesením Okresného súdu Bratislava I došlo k porušeniu princípu predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, a tým i k porušeniu zásady právnej istoty. Okrem zanedbania týchto zásad Okresný súd Bratislava I zároveň zanedbal svoju zákonom ustanovenú povinnosť zabezpečenia jednoty súdneho rozhodovania.»

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa M. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Bratislava I č.k. 2R/4/2012-736 zo dňa 23.04.2014 porušené bolo.

2. Uznesenie Okresného súdu Bratislava I č.k. 2R/4/2012-736 zo dňa 23.04.2014 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Bratislava I na ďalšie konanie.

3. Okresný súd Bratislava I je povinný uhradiť sťažovateľovi M. náhradu trov právneho zastúpenia v sume 284,08 EUR k rukám jeho právneho zástupcu do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľky prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Sťažovateľka ako účastníčka konkurzného konania, ktorá si prihlásila ako veriteľka svoje pohľadávky voči dlžníkovi, proti ktorému je vedené konkurzné konanie, namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením okresného súdu, ktorým okresný súd zrušil uznesenia prijaté na schôdzi veriteľov úpadcu konanej 11. apríla 2014 pre ich rozpor so zákonom z dôvodu, že sťažovateľke ako spriaznenej veriteľke nemali byť priznané hlasovacie práva na tejto schôdzi veriteľov.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu

zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

Ústavný súd poukazuje na to, že nie je tzv. skutkovým súdom, teda súdom, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci, a taktiež že nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľa. Taktiež poukazuje na to, že ako judikatúra Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73, X. v. United Kingdom, sťažnosť č. 10000/83, H v. United Kingdom), tak aj doterajšia judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (napríklad v prípade Delcourt, resp. Monnel a Morris) pod spravodlivým súdnym procesom (fair hearing) v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil konkrétne právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu (I. ÚS 26/2014).

Vzhľadom na už uvedené bolo vylúčené z prieskumnej právomoci ústavného súdu ako súdu, ktorý nie je „skutkovým súdom“ vyhodnocovať skutkové závery okresného súdu namietané sťažovateľkou v otázke posudzovania postavenia sťažovateľky ako spriaznenej veriteľky úpadcu.

Pokiaľ sťažovateľka v podstatnej časti svojej sťažnostnej argumentácie namieta odlišné rozhodovanie okresného súdu v totožnom konkurznom konaní a v totožnej otázke (otázke spriaznenosti sťažovateľky ako veriteľky s úpadcom), čo podľa nej zakladá porušenie zásady predvídateľnosti súdnych rozhodnutí, ústavný súd túto argumentáciu nevyhodnotil ako dôvodnú. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na obsah odôvodnenia sťažovateľkou namietaného uznesenia okresného súdu, v ktorom okresný súd vyčerpávajúco a bez rozporov náležite vylúčil totožnosť veci s jeho skorším rozhodnutím, keď uviedol:

«... v prípade vznesenia námietky platí tzv. koncentračná zásada, v zmysle ktorej uznesenie prijaté schôdzou veriteľov je možné napadnúť len dôvodmi uvedenými v námietke. Súd môže rozhodnúť o zrušení uznesení schôdze veriteľov len na základe takto uplatnených dôvodov, na neskôr uvedené dôvody sa pritom neprihliada. Veriteľ uplatnil na prvej schôdzi veriteľov konanej dňa 08.03.2013 námietku voči prijatým uzneseniam v nasledujúcom znení: „Vzhľadom na to, že zo správcovského spisu ku dňu 24.01.2013 vyplýva, že veriteľ M... je spriazneným veriteľom, namietame hlasovacie právo tohto veriteľa. Tým pádom namietame aj voľbu veriteľského výboru. Máme za to, že aj na základe predbežného posúdenia jasne a určite vyplývalo, že veriteľ M... mal byť posúdený ako spriaznený veriteľ.“ Je teda zrejmé, že námietka voči prijatým uzneseniam vychádzala zo možnej spriaznenosti veriteľa M. s Úpadcom, pričom ako dôvod vzťahu spriaznenosti Veriteľ namietal predbežné posúdenie jeho postavenia Správcom.

Súd v tejto súvislosti poukazuje aj na podanie samotného Správca doručené tunajšiemu súdu dňa 20.03.2013, v ktorom Správca poukazuje na celkové rozšírenie dôvodov uplatňovaných v rámci podania navrhovateľov zo dňa 12.03.2013 oproti dôvodom, ktoré si uplatnili v podanej námietke, keď zároveň uvádza: „Z textu vyššie uvedenej Námietky je zrejmé, že Navrhovatelia sa vo svojej Námietke dovolávajú neplatnosti voľby Veriteľského výboru z dôvodu, že spoločnosť M... je spriazneným veriteľom na základe predbežného posúdenia vyplývajúceho zo správcovského spisu ku dňu 24.01.2013.“

Vzhľadom na uvedený rozsah námietky súd uznesením č. k. 2K/4/2012-502 z 20.03.2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 28.03.2014, reflektoval na podanú námietku zásadne len v podanom rozsahu, kedy sa sústredil na skutočnosť, že predbežné posúdenie veriteľa Správcom nie je nemenné a Správca bol povinný sa zaoberať aj neskôr doručenými podkladmi t.z. doručenou komisionárskou zmluvou.

Na schôdzi veriteľov konanej dňa 11.04.2014 Veriteľ vzniesol námietku v znení: „Namietame rozpor prijatých uznesení so zákonom o konkurze a reštrukturalizácii z dôvodu, že na hlasovaní schôdze konkurzných veriteľov boli priznané hlasovacie práva veriteľovi spoločnosti M., ktorý mal byť posúdený v zmysle zákona o konkurze a reštrukturalizácii, ustanovenie § 9 ods. 1 písm. e), ako spriaznený veriteľ a nemali mu byť v žiadnom rozsahu priznané hlasovacie práva a súčasne pokiaľ tomuto veriteľovi boli priznané hlasovacie práva na schôdzi konkurzných veriteľov, nastali porušenia zákona o

konkurze a reštrukturalizácii z dôvodu rozporu prijatých uznesení so zákonom o konkurze a reštrukturalizácii. Podľa nášho názoru správca konkurznej podstaty neposúdil v súlade so zákonom o konkurze a reštrukturalizácii postavenie veriteľa M., pričom tento náš predpoklad podporujú aj prihlášky tohto veriteľa podané do konkurzného konania.“

Nakoľko Správca napriek uvedenej koncentračnej zásade neumožnil Veriteľovi uplatniť námietku v plnom rozsahu, súd sa v tomto prípade zaoberal znením námietky v úplnom znení posudzujúc všetky uvedené argumenty v návrhu na zrušenie uznesenia schôdze veriteľov doručenom súdu dňa 16.04.2014.

Vzhľadom na jednoznačne odlišný rozsah námietky ako i skutočnosť, že sa jedná o odlišnú schôdzu veriteľov, na ktorej došlo k prijatiu odlišných uznesení je zrejmé, že sa nejedná o už rozhodnutú vec. Súd je povinný sa zaoberať každou vznesenou námietkou samostatne a s prihliadnutím na § 154 ods. 1 O.s.p. zohľadniť stav v čase rozhodnutia.

Zároveň vo vzťahu k posúdeniu postavenia spriaznenosti veriteľa je nutné uviesť, že v tejto otázke sa jedná o prejudiciálnu otázku. Vychádzajúc aj z odbornej literatúry: „O prekážku právoplatne rozhodnutej veci nejde v prípadoch, ak si súd určitú otázku v konaní posúdil prejudiciálne. Prejudiciálna otázka a jej posúdenie nesmie byť nikdy poňaté do výroku súdneho rozhodnutia, a keďže výrok súdneho rozhodnutia je jedinou časťou rozsudku, ktorá nadobúda právoplatnosť, prejudiciálne posúdená otázka, ktorá sa prejavuje iba v odôvodnení rozsudku, nemôže tvoriť prekážku právoplatne rozhodnutej veci.“ (Števček, Ficová a kol.: Občiansky súdny poriadok, Komentár. 2009).

Navrhovateľ- Veriteľ v tomto prípade namietal rozpor prijatých uznesení (č.1-7) týkajúcich sa voľby veriteľského výboru so zákonom a to z dôvodu spriaznenosti veriteľa M. s Úpadcom.

Súd po preskúmaní podania doručeného súdu veriteľom dňa 16.04.2014 má za to, že na základe personálneho prepojenia veriteľa M. prostredníctvom jediného spoločníka, spoločnosti E. a jej spoločníkov – G. E., C. E., G. E. a G. E., ktorí sú zároveň spoločníkmi spoločnosti K. s.r.o., ktorá je spoločníkom Úpadcu, je zrejmé, že spoločnosť M. je osobou spriaznenou s Úpadcom. Správca správne bral do úvahy aj neskôr doručenú komisionársku zmluvu, nakoľko je povinný zohľadniť všetky jemu doručené dokumenty. Správca je však povinný jemu známe skutočnosti s odbornou starostlivosťou naďalej preskúmať počas celej doby konkurzného konania.

Súd sa na základe návrhu Veriteľa zaoberal predloženou komisionárskou zmluvou v intenciách podanej námietky.

Vychádzajúc z existujúcej rozhodovacej činnosti súdov, kde Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku č.k. 1 Obdo V 82/2005-104 zo dňa 28.11.2007 skonštatoval: „Konanie zástupcu na účet zastúpeného pri nepriamom zastúpení nespočíva v tom, že už v konaní, alebo vo výsledku konania je vyjadrené, že práva alebo povinnosti konaním nadobudnuté patria zastúpenému. Uvedené slovné spojenie vyjadruje len povinnosť vzájomného vporiadania účastníkov tohto vzťahu (najmä povinnosť previesť úžitky z konania na zastúpeného a predložiť mu vyúčtovanie). To, že zástupca koná na cudzí účet, sa vo vzťahu k tretím osobám nijako neprejavuje a navonok sa jeho konanie nelíši od konania vo vlastnom mene a na vlastný účet. Pri vymáhaní pohľadávky na súde preto postupca nemusí v žalobe, alebo v konkurznej prihláške vyjadriť, že pohľadávku uplatňuje na účet postupníka.“, sa súd zaoberal postavením konkurzného veriteľa ako komisionára vzhľadom na určenie stavu spriaznenosti. Z prihlášky veriteľa M. je zrejmé, že veriteľ vo vlastnom mene prihlásil do konkurzného konania pohľadávky, ktoré Správca v plnom rozsahu zistil. Rovnako tak v zozname pohľadávok doručenom súdu veriteľ figuruje ako veriteľ M. V zmysle § 24 ods. 1 ZKR je účastníkom konkurzného konania veriteľ, ktorý zákonom ustanoveným spôsobom prihlásil svoje pohľadávky, t.j. v tomto prípade veriteľ M.

Vzhľadom na to, že v konkurznom konaní je v postavení veriteľa spoločnosť M. a nie komitent (spoločnosť P.), bez ohľadu na skutočnosť, že prípadné vymožené plnenie bude komisionár povinný poskytnúť komitentovi, bol správca povinný posudzovať voči Úpadcovi spriaznenosť veriteľa M., pričom spriaznenosť veriteľa M. s Úpadcom je z už vyššie uvedených personálnych vzťahov zrejma.»

Po preskúmaní uznesenia okresného súdu zo 16. januára 2014 ústavný súd preto uzatvára, že argumentácia sťažovateľky nenasvedčuje možnosti porušenia označeného základného práva napadnutým uznesením okresného súdu a nie je spôsobilá spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov okresného súdu. Sťažovateľkou uvádzané námietky proti záverom okresného súdu nezakladajú dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutého uznesenia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

Keďže ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva sťažovateľky uznesením okresného súdu, je naplnený dôvod na odmietnutie sťažnosti v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sťažovateľky v celosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. novembra 2014